

Sygn. akt : II Ka 313/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący : SSO Jerzy Pałka /spr/

sędziowie : SSO Artur Bobiński

SSO Marek Konrad

protokolant: Anna Nierubiec

w obecności prokuratora: Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r.

sprawy: P. K. , K. W. ,S. G. i M. S.

oskarżonych z art. 56 ust 1 i 2 i innych ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji obrońców oskarżonych M. S. i P. K. oraz apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie

z dnia 12 października 2015 r. sygn. akt II K 233/13

Orzeka:

1/ Na zasadzie art. 105 §1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w komparycji wyroku w ten sposób , że w zarzucie postawionym oskarżonemu K. W. w pkt. III a/o usuwa słowo „w zw. z art. 64 §1 kk” oraz w zarzucie w pkt VI a/o w miejsce „56” wpisuje słowo „59”.

2/ Zmienia zaskarżony wyrok a/ w stosunku do oskarżonego M. S. w pkt. XIX i XX w ten sposób , że na zasadzie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie co do oskarżonego M. S. umarza. b/ w stosunku do oskarżonego S. G. w ten sposób , że na zasadzie art. 73§2 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby.

3/ W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

4/ Zwalnia wszystkich oskarżonych od kosztów i opłat sądowych za II instancję przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. Akt II Ka 313/16

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że :

I. bliżej nieustalonym dniu w okresie od listopada 2011 roku do grudnia 2011 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 30 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym

zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w bliżej nieustalonym dniu w grudniu 2011 roku, nie później niż 24 grudnia 2011 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 30 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 27 grudnia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku w W., wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę co najmniej 28 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od stycznia 2012 roku do lutego 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę co najmniej 28 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od marca 2012 roku do kwietnia 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę co najmniej 28 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. w bliżej nieustalonym dniu w maju 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu w ilości 100 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę co najmniej 25 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. w bliżej nieustalonym dniu w kwietniu 2012 roku dokonał wymuszenia rozbójniczego na osobie J. K. w ten sposób, iż działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy za przekazane mu uprzednio narkotyki, używał

wobec niego przemocą w postaci uderzenia pięścią w głowę i kopania po ciele, doprowadzając w ten sposób J. K. do rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2000 złotych, która to kwota została przekazana przez niego P. K. w bliżej nieustalonym dniu w okresie 1-2 maja 2012 roku,

to jest o czyn z art. 282 kk

K. W. został oskarżony o to, że :

I. w okresie od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielał ustalonemu małoletniemu środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 100 gram za kwotę 30 złotych za gram narkotyku, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od stycznia 2010 roku do listopada 2011 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 150 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 25 zł za gram wielokrotnie dostarczał, każdorazowo w ilościach po 10 gram, ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

III. w bliżej nieustalonym dniu we wrześniu 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości 10 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 40 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w bliżej nieustalonym dniu w październiku 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości 10 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 40 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży

Tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2012 roku nie później niż 20 listopada 2012 roku w W., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości 10 gram, w ten sposób, iż przedmiotowe narkotyki za kwotę 35 zł za gram dostarczył ustalonej osobie celem ich dalszej odsprzedaży

Tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od września 2012 roku do 20 listopada 2012 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej trzykrotnie udzielił ustalonej osobie środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 3 gram za kwotę 40 złotych za gram narkotyku

tj. to jest o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

S. G. został oskarżony o to, że :

I. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od marca 2012 roku do kwietnia 2012 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej kilkukrotnie udzielił ustalonemu małoletniemu środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 15 gram za kwotę 40 zł za gram narkotyku, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

to jest o czyn z art. 59 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

M. S. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 10.12.2012 roku w mieszkaniu przy ul. (...) w W., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1,561 grama netto

tj. to jest o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 12 października 2016 roku w sprawie II K 233/13:

I. Oskarżonego P. K. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów w pkt I aktu oskarżenia, w punkcie II aktu oskarżenia, w pkt III aktu oskarżenia, w pkt IV aktu oskarżenia, w pkt V aktu oskarżenia, w pkt VI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg sześciu przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1 kk w zw. z art.4§1 kk skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91§1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. Oskarżonego P. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt VII czynu i za ten czyn na podstawie art.282 kk w zw. z art.4§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu P. K. łączną karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw łącznie w kwocie 16 900 (szesnaście tysięcy dziewięćset) złotych;

V. Oskarżonego K. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu i za ten czyn na podstawie art. 59 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk zw. z art.4§1 kk skazał go i na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

VI. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt I aktu oskarżenia w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych

VII. Oskarżonego K. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt II czynu i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 kk skazał go i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

VIII. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt II aktu oskarżenia w kwocie 3750 (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt) złotych

IX. Oskarżonego K. W. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów w pkt III aktu oskarżenia, w pkt IV aktu oskarżenia, w pkt V z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg trzech przestępstw z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art.4§1 kk o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

X. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw opisanych w pkt III, IV, V aktu oskarżenia łącznie w kwocie 1150 (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt) złotych;

XI. Oskarżonego K. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt VI czynu i za ten czyn na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art.4§1 kk skazał go i na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XII. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt VI aktu oskarżenia w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych

XIII. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu K. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych

XIV. Na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§2 kk i art.73§2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat i oddał go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego

XV. Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23.11.2012 r. do dnia 23.02.2013 roku przyjmując, iż jeden jego dzień odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny

XVI. Oskarżonego S. G. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt I czynu i za ten czyn na podstawie art. 59 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art.4§1 kk skazał go i na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

XVII. Na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 (pięciu) lat

XVIII. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 600 (sześćset) złotych;

XIX. Oskarżonego M. S. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt I czynu i za ten czyn na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§ 1 kk skazuje go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. Na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 (pięciu) lat

XXI. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujawnionych i szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 02 pod poz. 5,6 i zarządził ich zniszczenie

XXII. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie związane z udziałem każdego z nich

Apelację od wyroku złożył obrońca P. K.. Na podstawie art. 444 k.p.k., art. 425§ 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego P. K..

W oparciu o treść art. 427§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1. 2. 3 i 4 k.p.k. powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art 410 k.p.k., poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów polegające na dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także bez zachowania zasady obiektywizmu poprzez:

- oparcie orzeczenia w zakresie odpowiedzialności prawnokamej oskarżonego P. K. niemalże wyłącznie na dowodzie z zeznań J. K., mającym charakter pomówienia, a w szczególności ocena tego dowodu wbrew wskazanym w doktrynie i orzecznictwie przesłankom niezbędnym przy jego ocenie, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są niekonsekwentne i niejednoznaczne, i nie znajdują wsparcia w innych dowodach, a także brak oceny całego ujawnionego materiału dowodowego, co w rezultacie doprowadziło do popadnięcia przez Sąd w rażącą dowolność ocen, i zastąpienie prawdziwych ustaleń faktycznych niedopuszczalnymi w ustawie karnej domniemaniami, poprzez:

- oparcie rozstrzygnięcia niemalże wyłącznie na wyjaśnieniach i zeznaniach J. K. i przyjęcie, że oskarżony P. K. działając w ramach ciągu sześciu przestępstw miał uczestniczyć w obrocie znacznej ilości środków odurzających, poprzez dostarczenie J. K. marihuany w ilości 500 gram i haszyszu w ilości 100 gram, przy czym za każdym razem w okresie od listopada do kwietnia dostarczając mu 100 gram narkotyku, podczas gdy depozycje J. K. w tym zakresie są sprzeczne z materiałem dowodowym w postaci zeznań i wyjaśnień A. S. (1) i B. B. (1), którzy wskazują na znacznie mniejszą częstotliwość i ilość dostarczanych narkotyków

- brak jakiegokolwiek oceny dowodów z przesłuchania szeregu świadków w postaci osób mających rzekomo nabyć przedmiotowe narkotyki od J. K., min. M. D. K. 469, T. W. K. 356, M. C. K. 358, D. R. (1) K. 418, D. R. (2) K. 419, P. P. K. 420, A. S. (2) K. 421, K. S. K.423, B. P. K.425, P. S. K. 426, S. P. K. 427, B. B. (2) K. 428, A. B. K. 471, D. K. K. 472, H. L. K. 476, w zakresie w jakim świadkowie ci jednoznacznie zaprzeczają aby w inkryminowanym okresie nabywali od J. K. jakiegokolwiek narkotyki, co każe wątpić w prawdziwość depozycji w/w świadka.

- oparcie rozstrzygnięcia co do karnoprawnej odpowiedzialności P. K. w zakresie czynu VII aktu oskarżenia na zeznaniach A. S. (1) w sytuacji, gdy jak wynika z zeznań towarzyszącego jej na miejscu zdarzenia świadka A. B., w/w znajdowali się „dość sporej odległości” od miejsca, w którym miało dojść do inkryminowanego zdarzenia w efekcie czego nie mogli rozpoznać osoby sprawcy zdarzenia, jak też słyszeć wypowiedzianych przez nią słów;

A w konsekwencji powyższych uchybień:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na tym, że Sąd de facto zbudował stan faktyczny tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach J. K., a w konsekwencji błędne ustalenie i przyjęcie że oskarżony odpowiedzialny jest za zarzucane mu czyny, podczas gdy prawidłowa ocena stanu faktycznego nie pozwala na poczynienie jednoznacznych, i nie budzących wątpliwości w zakresie sprawstwa zarzucanych oskarżonemu czynów

Z ostrożności procesowej:

- rażącą surowość orzeczonych w stosunku do oskarżonego P. K. kar jednostkowych w wymiarze 4 (czterech) lat pozbawienia wolności za czyn z pkt. I-VI aktu oskarżenia oraz 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt. VII aktu oskarżenia, jak też kary łącznej za powyższe czyny w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, których to wymierzenie nastąpiło z naruszeniem zasad i kryteriów

sądowego wymiaru kary, poprzez orzeczenie kar niewspółmiernie wysokich do stopnia winy i społecznej szkodliwości, co wynikało z nadmiernego wyeksponowania przez Sąd orzekający okoliczności obciążających, przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności łagodzących, takich jak ustabilizowany tryb życia, posiadanie stałej pracy, łóżenie na utrzymanie rodziny, a także podejmowanie prób walki z nałogiem przez oskarżonego P. K.. W konsekwencji doprowadziło to do orzeczenia kary rażąco surowej, sprzecznej z dyrektywami kary wyrażonymi w art. 53 k.k.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 i 2 k.p.k. zarzucając powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. K. w zakresie zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator.

Prokurator zaskarżył wyrok w stosunku do oskarżonych S. G. i K. W. – co do kar.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k., 438 pkt 1 k.p.k., 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił :

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego S. G., co skutkowało wymierzeniem mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na okres próby 5 lat. podczas gdy postawa oskarżonego, jego właściwości osobiste, dotychczasowy sposób życia, w szczególności uprzednia karalność nie pozwalają na stwierdzenie w przypadku oskarżonego istnienia takiej prognozy;

II. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 73 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie oddanie oskarżonego S. G. w okresie próby jako młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego pod dozór kuratora, mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności

III. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 70 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności S. G. w sytuacji, gdy oskarżony spełniał warunki do uznania go jako sprawcę młodocianego

IV. Rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu K. W. w punkcie V (VI) sentencji wyroku (za czyn nr I a/o) kary pozbawienia wolności i w punkcie X sentencji wyroku (za czyny nr III-V a/o) kary grzywny, podczas gdy okoliczności sprawy, wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości dokonanych czynów, nadto postawa oskarżonego, jego właściwości osobiste, dotychczasowy sposób życia, sposób zachowania po popełnieniu czynów, względ na cele zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego a także potrzeby w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kar surowszych

V. Rażąco niewspółmierność wymierzonej w punkcie XIV i XV sentencji wyroku oskarżonemu K. W. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz wymierzonej mu w punkcie XIV sentencji wyroku kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, podczas gdy brak ścisłego związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy dokonanymi czynami, nadto postawa oskarżonego, jego właściwości osobiste, dotychczasowy sposób życia, sposób zachowania po popełnieniu poszczególnych czynów, względ na cele zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego a także potrzeby w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kar surowszych, gdzie Sąd dopuścił się również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego K. W. i w konsekwencji wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

VI. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., 437 § 1 i 2 k.p.k. prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez:

- uchylenie punktu XVIII sentencji wyroku - dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej S. G. w punkcie XVII kary pozbawienia wolności,
- wymierzenie w punkcie V sentencji wyroku oskarżonemu K. W. za czyn nr I a/o kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności
- wymierzenie w punkcie X sentencji wyroku oskarżonemu K. W. obok kary pozbawienia wolności za czyny numer III-V a/o przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary grzywny w wysokości 160 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych
- wymierzenie w punkcie XIV wyroku oskarżonemu K. W. kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,
- uchylenie punktu XV sentencji wyroku - dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej K. W. w punkcie XIV kary pozbawienia wolności,
- zaliczenie K. W. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie wskazanego w punkcie XVI wyroku - na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego M. S.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 oraz art. 444 kpk obrońca zaskarżył wyżej wymieniony rok w całości w odniesieniu do oskarżonego M. S. na zasadzie art. 427 § 2 oraz art. 438 pt.3 kpk wyrokowi temu zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony posiadał znaczną ilość narkotyków i tym samym dopuścił się czynu z art. 62 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy pełna ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że swoim czynem oskarżony wypełnił znamiona art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

- Na zasadzie art. 427 § 1 kpk i 439 § 1 i 2 kpk obrońca wniósł : o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na zasadzie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. jest oczywiście bezzasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona.

W związku z faktem, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia - przedmiotowego wyroku Sądu Okręgowego - złożył obrońca oskarżonego P. K., Sąd Odwoławczy na podstawie art. 423 § 1 a kpk ograniczył zakres uzasadnienia do części dotyczącej tego oskarżonego.

Skarżący w apelacji podnosi liczne zarzuty; obrazę przepisów prawa procesowego (art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 410 kpk), błąd w ustaleniach faktycznych oraz rażącą niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego.

Apelacja jako oczywiście bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. W świetle całokształtu ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności brak podstaw zarówno do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu jak i do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Poczynione przez Sąd Rejonowy zarówno ustalenia faktyczne jak i zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja wyjaśniają w sposób przekonujący, dlaczego Sąd ten uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.

Sąd I instancji z zachowaniem wymagań art.424 kpk. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył okoliczności, jakie miał na względzie przy wymiarze kary.

Oceniając prawidłowość zaskarżonego orzeczenia w kontekście zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego należy stwierdzić, że Sąd meriti prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonał rzetelnie właściwych ustaleń faktycznych w sprawie i trafnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy przyjęty za podstawę wydania wyroku.

Zarzut naruszenia art.7 kpk obrońca oskarżonego postawił łącznie z zarzutem naruszenia art.410 kpk. W tej sytuacji należy wskazać, że naruszenie przepisu art.410 kpk może wyrażać się w tym, że wyrokujący sąd nie ujawni na rozprawie wszystkich dowodów, bądź też wprowadzi je ujawni, ale przy ich ocenie pominie niektóre z nich. W takich realiach, uchybienie przepisowi art.7 kpk pozostaje w takim związku z naruszeniem art.410 kpk., że ten pierwszy przepis stanowi, iż warunkiem prawidłowej swobodnej oceny dowodów jest jej dokonanie na podstawie wszystkich dowodów. Z tego wniosek, że obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji naruszenie art.7 kpk nie tyle stawia zarzut tzw. błędu dowolności (istotę tego uchybienia oddaje zarzut naruszenia wyłącznie art.7 kpk.), co stawia zarzut tzw. błędu braku (którego istotę oddaje zarzut naruszenia art.7 kpk. w związku z jednoczesnym naruszeniem art.410 kpk.).

Mając na uwadze powyższe stwierdzenia należy zdecydowanie podkreślić, że nie stanowi naruszenia art.410 kpk dokonanie oceny ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do wyrokowania z obrazą wskazanego przepisu doszłoby tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego naruszając w ten sposób przepis art.410 kpk.

Przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można skutecznie zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił, z poszanowaniem reguł wynikających z art.7 kpk, jako niewiarygodne. Opierając się na powyższym, prawidłowym rozumieniu normy wynikającej z przepisu art.410 kpk, nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego utrzymującym, że skazanie oskarżonego nastąpiło w wyniku bezpodstawnego zawierzenia jednemu wątpliwemu dowodowi osobowemu. Wprost przeczą takiemu twierdzeniu skarżącemu wywody pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Podstawę skazania oskarżonego P. K. stanowiły wyjaśnienia J. K. i zeznania B. B. (1) i A. S. (1). Sąd Rejonowy w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku dlaczego dał wiarę wyjaśnieniom i zeznaniom tych właśnie świadków. Oskarżony J. K. precyzyjnie i dokładnie wyjaśnił proceder nabywania środków odurzających od P. K.. Oskarżony K. wskazał częstotliwość nabywania tych substancji oraz sposób rozliczania się z (...). W świetle tych zeznań, zarzut obrońcy, który w apelacji twierdzi, że oskarżony P. K. padł ofiarą pomówień jest zupełnie gołosłowny. Należy podkreślić, że oskarżony J. K. składając wyjaśnienia działał również na swoją niekorzyść, gdyż wyjaśnienia jakie złożył obciążają przede wszystkim jego osobę, to właśnie depozycje tego oskarżonego były najważniejszymi dowodami w sprawie. Przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności jednych (w szczególności wyjaśnień K. i niewiarygodności innych dowodów (w realiach niniejszej sprawy - wyjaśnień oskarżonego co do zdarzeń objętych zaskarżonym wyrokiem) pozostaje pod ochroną art.7 kpk, gdyż zostało poprzedzone ujawnieniem na rozprawie całokształtu okoliczności sprawy, stanowiło wyraz rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (wbrew temu, co utrzymuje obrońca), zostało zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz wyczerpująco i logicznie uzasadnione.

Autor apelacji - wbrew powyższym uwagom - nie wykazał w przekonującym stopniu w złożonym środku odwoławczym, aby którykolwiek z wymienionych wyżej warunków nie został w niniejszej sprawie dotrzymany, ograniczając się do ogólnikowego w istocie zakwestionowania zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny dowodów i przedstawienia własnej, polemicznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Odnośnie zeznań B. B. (1) oraz A. S. (1), również Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu przyczyny obdarzenia tych właśnie zeznań walorem wiarygodności. B. B. (1) zeznał, że wiedział o tym iż jego brat cioteczny (J. K.) musi zapłacić określoną kwotę P. K. za możliwość dalszego handlowania narkotykami oraz o tym w jaki sposób K. i K. rozliczali się ze sobą. Sąd Rejonowy podkreślił w uzasadnieniu, że zeznania świadka B. B. (1) są „wsparciem” dla wyjaśnień oskarżonego J. K.. Zeznania A. S. (1), w ocenie obrony pozostają w sprzeczności z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym. Obrońca twierdzi, że świadek nie była naocznym świadkiem zdarzenia, zeznała jedynie, co powiedział jej J. K.. Skarżący zapomina , iż A. S. (1) była świadkiem, jak P. K. wybiegł z klatki schodowej za J. K. (1) (uprzednio pobitym przez

K.) i krzyczał do niego, żeby ten oddał mu pieniądze. Świadek nie miała problemu ze wskazaniem oskarżonego P. K. podczas okazania wizerunku. Apelujący ponadto podnosi, że zeznania tych świadków wskazują na inną częstotliwość i ilość dostarczanych narkotyków. Nie można jednak dyskredytować dowodu z zeznań świadków tylko dlatego, że występują w nich drobne rozbieżności, co do ilości sprzedawanych narkotyków bez uwzględnienia okoliczności złożenia tychże zeznań. Tymczasem zeznania świadków w kwestiach istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego były stanowcze i konsekwentne. Należy przy okazji dodać, że o uznaniu prawdziwości wypowiedzi świadków zdecydowała nie tylko indywidualna ocena tych dowodów, ale także jego spójność z innymi dowodami, również pozaosobowymi. obrońca zarzuca w apelacji, że Sąd pominął ocenę zeznań pozostałych świadków, którzy to świadkowie zaprzeczali aby w inkryminowanym czasie nabywali środki odurzające od J. K., co zdaniem obrony kwestionuje prawdziwość wyjaśnień oskarżonego J. K.. Logicznym dla Sądu jest, że świadkowie wskazani przez obronę zaprzeczyli iż nabywali od K. środki odurzające w obawie na narażenie swojej osoby na odpowiedzialność karną.

Obrońca podnosi również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę który miał istotny wpływ na treść orzeczenia tj. zbudowanie stanu faktycznego tylko i wyłącznie na podstawie wyjaśnień J. K.. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne na określonej i wyraźnie wskazanej grupie dowodów, jednoczesne nieuwzględnienie dowodów przeciwnych nie stanowi uchybienia, które by mogło powodować zmianę lub uchylenie wyroku, skoro Sąd wykazał, jakimi w tej kwestii kierował się względami. Podkreślić ponownie należy, że wszystkie istotne z punktu widzenia przedmiotu procesu dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej zostały przez Sąd Rejonowy ocenione w sposób przekonywujący, zgodny z wymogami wynikającymi z art.7 kpk. W istocie apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów korzystną dla oskarżonego. Taka odmienna ocena jest naturalnie prawem obrońcy, nie wynika z niej jednak, by ocena dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd orzekający charakteryzowała się dowolnością. Podzielając zatem motywacje zaskarżonego wyroku jako nie zawierające błędów ani niedomówień w ocenie materiału dowodowego i w rozumowaniu stwierdzić należy, że apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała takich okoliczności, które by mogły podważyć stanowisko zajęte przez Sąd I instancji.

Kierunek apelacji w zakresie winy, obligował Sąd Okręgowy do całościowej oceny zaskarżonego wyroku pod kątem wymiaru kary. Należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywacjach zaskarżonego wyroku właściwie rozważył wszystkie przesłanki sądowego wymiaru kary, trafnie stwierdzając, że orzeczona wobec P. K. bezwzględna kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do znacznego stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd Rejonowy właściwie przeanalizował okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz rozważył, czy wymierzona kara spełni stawiane jej przez ustawodawcę cele. Przy wymiarze kary oskarżonemu nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego, a co za tym idzie nie można skutecznie podnosić rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt.4 kpk.

Z tych względów Sąd Odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonych, zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zgodnie z art.624§1 kpk w zw. z art.634 kpk i art.17 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz.223 z późniejszymi zmianami).